

fordi Risikoen er saa uberegnelig og dens Størrelse til Dato forholdsvis ukendt; thi ved Oprettelsen af mange andre Arter af Forsikring har man staaet næsten lige saa vaklende, og selve Eksistensen af de talrige, af Arbejderne stiftede, Arbejdsløsheds-kasser viser dog ogsaa, at noget kan gøres ad Forsikringsvejen.

Det er da ganske naturligt, at man næsten overalt er naaet til den Overbevisning, at den bedste Form, under hvilken det Offentlige kan træde hjælpende til, er ved i et vist Forhold at dele Udgifterne med Arbejderne til en Forsikring mod Arbejdsløshed. Men her rejser sig da Spørgsmaalet om, hvilken Art af Forsikring man skal vælge. Bør Forsikringen, være tvungen, saaledes at enhver Arbejder eller dermed ligestillet skal være forpligtet til at melde sig ind i en Arbejds-løsheds-kasse? Fordelen herved vilde være, at man indenfor de enkelte Fag fik baade de gode og daarlige Risikoeer med i Kasserne, medens det ved frivillige Kasser (naar disse da ikke ere en Gren af Fagforeninger) aabenbart nemt vil hænde, at de, der ere mindst udsatte for Arbejdsløshed, ikke melde sig ind. Ved Tvungen opnaas altsaa, at de mere velstillede støtte de mindre velstillede. Dernæst hævder man, at man ved Tvungen naar dybere ned i Samfundet end ved frivillig Forsikring; dette er dog vist meget tvivlsomt, da man selv ved Tvang til at betale Præmie til Arbejdsløsheds-kasserne kun i begrænset Omfang kan faa Præmierne ind, naar Arbejderne ikke ville eller kunne betale. Og Arbejdernes Misfornøjelse med Tvungen vil ikke alene give sig Udslag i Vanskeligheder ved Præmiebetalingen, men i det hele i en saadan fjendtlig Holdning over for Sagen, at den vanskelig kan gennemføres, eftersom netop Arbejdernes egen levende Interesse er nødvendig hertil. Uden denne vil Kontrollen blive værdiløs, da kun Arbejderne kunne føre denne. Et større Embedsmaskineri vilde rimeligvis ogsaa følge med Tvangsforsikringen. Tilhængere af „Hjælp til Selvhjælp“ ville endelig hævde, at først naar Selvhjælpen er frivillig, er den værdifuld.

Hvad Danmark specielt angaar, har Sygekassebevægelsen vist, at man kan komme langt ad Frivillighedens Vej.

Det eneste Sted, man har prøvet obligatorisk Arbejdsløsheds-forsikring er — som i Afsnit III anført — i den svejtsiske By St. Gallen, men dog kun i et Par Aar, idet den støtte paa saa mange Vanskeligheder, at det blev besluttet at ophæve Forsikringen igen. Indkrævningen af Præmierne var ganske vist ikke praktisk indrettet, saa at det langt fra lykkedes at faa de Arbejdere, som vare forsikringspligtige (Lønarbejdere, hvis Gennemsnitsløn var under Kr. 3,60) til at betale. Kasserens Bestyrelse betalte derhos Dagpenge til dem, der stod i Præmie-Restance, naar de, efter Arbejdsløshedens Indtræden, refunderede, hvad de skyldte. Dette Eksempel paa Tvangsforsikring kan altsaa ikke have afgørende Betydning, naar det gælder at bedømme Muligheden af en Løsning ad denne Vej, men det afgiver dog i hvert Fald et Fingerpeg, og det er da heller ikke lykkedes andetsteds at faa Tvangsprincippet gennemført paa dette Omraade, saaledes navnlig ikke i Basel, hvor der en Tid gjordes alvorlige Bestræbelser for at indføre en obligatorisk Arbejdsløsheds-kasse.

Ved at fremme og støtte den frivillige Forsikringsbevægelse, er der den Fordel, at dette kun vil betyde en Udvikling af noget bestaaende. Allerede i mange Aar have nemlig Fagforeninger rundt om taget den Opgave op at støtte deres arbejdsløse ved enten at give dem Rejsepenge, naar de søge Arbejde, eller ved at yde dem en daglig Understøttelse paa Stedet. Mere og mere gaar det op for Fagforeningerne, at dette er en Sag, de ikke kunne lade ligge, selv om de iøvrigt ikke (saaledes som især talrige engelske Fagforeninger gøre) arbejde som Forsikringskasser.